Entrada

Angoixa versus confiança

Per pregaria.cat el dc., 14/03/2012 - 08:00

En aquests temps de crisi hi ha molta gent angoixada, que pateix una por amagada. Molts coneguts i propers experimenten un cert trencament personal, ple d'interrogants

Deixem els vells costums

Durant massa anys hem viscut de falses seguretats. Aparentment tot semblava garantit, tot anava endavant i una certa protecció vetllava per les situacions dures que es podrien presentar. Estàvem massa acomboiats per les garanties que ens facilitava el sistema dominant. Podia venir una contingència, cert, però la societat garantia fins a cert punt una resposta.

Ara palpem directament o en altres persones que la casa estava fonamentada sobre les arenes d'un capitalisme dominat pel benefici. L'únic valor fonamental és el benefici siguin quins siguin els mitjans, en el mínim temps i el màxim rendiment. Les persones són elements d'aquesta estratègia perversa. Poc a poc comencen a caure els nostres drets.

Ens queixem, donem ales al pessimisme, hi ha una por mig amagada que ens indica que tot pot anar pitjor. Fins a cert punt és normal que visquem amb aquestes tensions. També som temptats de submergir-nos en una baixa autoestima i mirar tan sols per nosaltres, immersos en un desengany generalitzat. Som cridats a abandonar aquest vell costum.

Comencem una nova vida

Hi ha gent que ha començat a reaccionar. Nous temps, noves actituds. No podem quedar-nos amb les mans creuades. Se'ns demana que ens impliquem com en altres temps ho va fer Moisès, Isaïes i tants avantpassats nostres que ens han marcat un camí de novetat precisament en temps de crisi:

Solidaritat amb els més propers, llunyans i diferents.

Col·laboració generosa amb les entitats que donem suport.

Creativitat en el marc d'una nova austeritat

Felicitat en les coses petites, normals, no cares.

Veure si ens cal implicar-nos en la política de cara al bé comú.

Defugir el pessimisme; podem anar creant un món nou.

Unir-nos i relacionar-nos més que mai.

Guiats per Jesús

Jesús mai va cercar els seus interessos per sobre dels interessos del Regne de Déu, del bé comú, i el de cada persona. Va ser un home pels altres. Va mostrar un Déu pels altres.

Jesús va formar una comunitat diferent, sense diferencies, no importava ser jove, gran, home, dona, vell o infant. Encara avui és inspirador i promotor de comunitats. Units, estimats i amb sentit.

Jesús va tenir por, va experimentar l'angoixa, va viure la passió, però no es va tirar enrere, no va claudicar ni es va tancar a casa seva. Sabia que la vida venia per la donació. El seu assassinat ens ha obert la llum d'una esperança definitiva.

Joan 14, 27 »Us deixo la pau, us dono la meva pau. Jo us dono la pau que el món no dóna. Que els vostres cors s'asserenin i no temin.

Joan 15,11 »Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa. 12 Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. 13 Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida

pels seus amics.

Jesús Renau sj